

„Пъсень на градоветъ“ и „Сълзитъ на Шотландия“; „Саламия“, „Леонидъ“ и „Термопили“, „Пъсень на тритъ светици-царици“ — за мъжки хоръ, соли и оркестъръ, както и пѣсни за единъ гласъ съ пиано.

Брюль, Игнацъ — Brüll, Ignaz — клавирвиртуозъ и оперенъ компонистъ, род. 7 ноемв. 1846 въ Прозницъ, умр. 17 септ. 1907 въ Виена, ученикъ по пиано на Епшайнъ въ Виена, и по теория на Рузиначъ и Десофъ; концертиралъ съ успѣхъ въ Австрия и Германия, преподавателъ въ Хораковитъ музикални училища въ Виена. Отъ нѣколкото негови опери — най-важни сж: „Златния кръстъ“, „Бианка“ и „Слава“. Освенъ това: една симфония и увертюри за оркестъръ, 2 клавирни концерта, сюити, цигулкови сонати и пр.

Брюнетъ, фр. Brunette — малка композиция за единъ гласъ — съ или безъ инструменталенъ съпроводъ, възпѣваща полето и пастирския животъ. Твърде обични сж били Б-тъ въ Франция въ края на XVII и началото на XVIII ст.

Брюно, Алфредъ — Bruneau, Alfred — плодовитъ французъ оперенъ компонистъ и музикаленъ писателъ, род. 3 мартъ 1857 въ Парижъ, ученикъ на Масне въ Парижката консерватория, писалъ нѣколко опери върху текстове по романи на Зола, както и оркестрови творби: увертюри, симфонични поеми и единъ Реквиемъ. Като музикаленъ писателъ, Б. се представлява отъ цѣлъ редъ книги: „Музиката вчера и днесъ“, „Француската опера“, „Француската музика“ и др., както и множество статии въ Парижкитъ вестници.

Брюсова, Надежда Яковлевна — руска музикална писателка, род. 19 ноемв. 1881 въ Москва; възпитаница на тамошната консерватория — ученичка на Конст. Игумновъ (пиано), и Танеевъ (теория), отъ 1919 е доцентка въ Московската консерватория. Трудове: „Музикалната наука, нейниятъ историченъ пжтъ и сегашно състояние“, „Ритмичнитъ форми на Скрябинъ“, „Задачитъ на народното музикално образование“, „Музиката на революцията“, „Тактовата чѣрта“, „Музикалниятъ реализъмъ отъ XVIII ст. насамъ“ и др.

Буалдийо, Франсуа Адриенъ — Boieldieu, François Adrien — виденъ французски оперенъ компонистъ, род. 16 окт. 1775 въ Руенъ, умр. 8 окт. 1834 въ Жарси при Парижъ; синъ на секретаря на Руенския ар-

Франсуа Буалдийо

хиепископъ, още като дете постъпва въ хора на катедралната църква, и тамъ получава първитъ уроци по музика отъ органиста Брошъ, който водилъ по такъвъ начинъ занятая съ момчето, че то — вмѣсто съ любовъ, отивало съ страхъ при него. Учителътъ до такава степенъ наплашва ученика си, че 12 годишенъ, Б. избѣгва въ Парижъ. Съ голѣми увещания родителитъ сполучватъ да го върнатъ при себе си въ родния му градъ, дето до 16 си година остава като хористъ въ катедралния хоръ. Влѣчението на Б. къмъ сцената е било толкова голѣмо, че още отъ дете е посещавалъ опернитъ представления въ Руенъ и, когато е нѣмалъ пари за да си купи билетъ — отивалъ въ салона още отъ обѣдъ и цѣли часове стоялъ тамъ до като започне представлението. А за да се домогне до позволенieto на родителитъ си за отиване въ театъра, служилъ си е съ разни хитрости. Тази непрекъснатата връзка съ сцената има за по-